

toch, omdat ik zooveel belang in je stel... zie je... omdat je zoo jong, zoo onervaren bent... en omdat ik jou jong hartje met rust... heelemaal met rust wou laten. (*Suze is hem gaan aanzien af en toe*). Maar... als ik alleen geluisterd had naar mijn eigen wil... naar mijn eigen verlangen... dan zou ik je waarachtig niet weg hebben laten gaan... dat begrijp je toch wel, hè? Niewaar, dat begrijp je toch wel? Suze... (*haar hand nemend*).

SUZE (*verward*).

Nee... ja... nee... o ik weet 't niet...

PAUL (*vriendelijk, op beschermenden toon*).

Zie je nu zelf niet in dat je heel onvoorzichtig was? Denk eens... je kende me heelemaal niet, niet waar? En verbeeld je nu eens dat iemand, dien je zoo in 't geheel niet kent, naar je balcon was geklommen en... je mee had genomen... (*Suze bergt haar oogen achter haar hand en begint heel kinderlijk te schreien*). Neen... toe... huil nu niet. Zeg... Suze... luister nu eens... pas op, er kan iemand komen. (*Suze herstelt zich*). Zoo. Waarom schreide je nu hè?

SUZE.

O, ik weet 't niet... ik weet 't niet... maar ik ben zoo bang!

PAUL.

Bang? Voor mij? Maar dat hoef je niet te zijn... je ziet immers dat ik 't heel goed met je meen? (*Suze knikt*). En nu zal je ook heelemaal niet boos meer zijn? Je zult 't me vergeven hè, als ik wat hard tegen je ben geweest? (*Suze knikt en ziet hem lief aan*). Best! En zal je dan nog eens aan me denken? Dan hoop ik dat je vannacht van me droomt! Ik zal van avond laat nog eens langs je huis komen en dan moet je me nog even goeden nacht toeroepen. zal je?

SUZE (*verschrikt*).

Van avond?

PAUL.

Ja, heel laat. Dan is er toch immers niemand meer. En weet je wat... kom dan even in den tuin? Breng me dan een mooie bloem... die zal ik altijd bewaren als een souvenir aan 'je, hè?

SUZE (*snel*).

O nee... nee! dat durf ik nooit!

PAUL (*lachend*).

Maar dat is toch zoo erg niet?! Die bloem zal mijn pardon zijn!

SUZE (*angstig*).

O meneer Oudendael... nee... nee heusch... (*Emma en Charles komen op den weg. Charles blijft buiten*).

PAUL (*heel snel*).

Denk er om... ik kom laat!

(*Emma komt vlug binnen loopen, met een onrustig gezicht ziet zij hen samen. Suze kijkt heel verlegen*).

Zesde Tooneel.

DE VORIGEN. EMMA.

PAUL (*heel gewoon*).

Ah... uw zuster... (*groetend*) Hoe maakt u 't?

EMMA (*knikt terug*).

Dank u... goed. (*eenigszins beknorrend tegen Suze apart*). Maar Suus... wat doe je nu hier alléén... waar is tante? (*verwijtend*) kindje, kindje!

SUZE (*zacht en snel haperend*).

Wel, ik kon er niets aan doen... Charles liep weg... en... (*blij dat ze iets weet om weg te komen*). Is Charles bij den hond? Ik ga kijken... (*snel naar den tuin*).

Zevende Tooneel.

PAUL. EMMA.

EMMA (*kort*).

Tante is zeker boven? (*Zij wil weggaan*).

PAUL (*haar terughoudend*).

Wil u wèggaan?

EMMA.

Ja, ik wou tante even gaan zien.

PAUL.

Och toe, blijf nu even... Er zijn dingen, die ik u nog zoo graag zeggen wou... naar aanleiding van wat wij hebben gesproken.

EMMA (*kort af*).

U heeft al zoo veel gezegd.

PAUL.

Och, ik vreesde 't al... Ik heb misschien te veel gezegd... omdat ik veel in u raadde. Maar dat had ik ook maar niet moeten doen... Waarom moest ik ze oproepen, die goed opgeborgen gedachten en verlangens!

EMMA (*verwijtend*).

Waarom heeft u dat niet eer bedacht?

PAUL.

Kom, kom! Is u dat ernst? Al uw nieuwe indrukken, uw nieuw geluk, hebben toch gemakkelijk mijn woorden weer uitgewischt.

EMMA (*schudt ontkennend*).

Neen... ik weet niet waarom, maar u heeft enkele dingen gezegd, die mij zijn